

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.G., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2,** proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 386/100,** v řízení o žalobě **na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím ve výběru kauce dne 7. 4. 2014 ve výši 5.000,- Kč dle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 30. 5. 2014 domáhal, aby soud konstatoval nezákonnost zásahu žalované spočívajícího ve výběru kauce dne 7. 4. 2014 ve výši 5.000,- Kč dle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, pravidla provozu na pozemních komunikacích, úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, řídičská oprávnění a řídičské průkazy a působnost a pravomoc orgánů státní správy a Policie České republiky ve věcech provozu na pozemních komunikacích byly upraveny zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“).

[II] Skutkový základ věci

Žalobce byl dne 7. 4. 2014 v Karlových Varech (Táborská ul.) kontrolován hlídkou Policie ČR, když mu byla jako řidiči motorového vozidla v místě, kde je maximální povolená rychlost 70 km/h, naměřena (po odečtení tolerance) rychlost 92 km/h. Spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu bylo zaznamenáno v tiskopisu „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 7. 4. 2014, čj. KRPK-31917/PŘ-2014-1900DP (dále též jen „*Oznámení*“), který žalobce odmítl podepsat (zároveň nevyužil možnost vyjádřit se v Oznámení k přestupku, jehož se měl dopustit, kteroužto příslušnou rubriku v tiskopisu rovněž odmítl podepsat). Následně došlo k aplikaci institutu kauce ve smyslu § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu. V žalobcově případě činila kauce 5.000,- Kč, o čemž bylo sepsáno „Potvrzení o převzetí kauce“ ze dne 7. 4. 2014 (dále též jen „*Potvrzení*“). Součástí správního spisu je rovněž úřední záznam vyhotovený pprap. M. dne 7. 4. 2014 pod čj. KRPK-31917-1/PŘ-2014-1900DP (dále též jen „*Úřední záznam*“), v němž je mj. uvedeno, že řidič, který se toho dne dopustil přestupku (= žalobce), odmítl podepsat oznámení o přestupku, choval se arogantně, hrubě a nezdvořile. Na základě toho zasahující policista (pprap. M.) pojal podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, a uložil mu proto kauci podle zákona o silničním provozu.

[III] Žaloba

Žalobce spatřoval nezákonnost zásahu ve svévolném výkladu právních předpisů, konkrétně § 125a zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení jasně ukládá podmínky, za kterých lze provést výběr kauce. Tato podmínka je taxativně stanovena v prvním odstavci zmíněného ustanovení, a je jí důvodné podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení. Od takto vymezené podmínky se správní orgán jakožto subjekt provádějící úkon nemůže odchýlit na základě vlastní libovůle, neboť i pro Policii ČR platí základní zásady činnosti správních orgánů, z nichž za nejzákladnější žalobce považoval zásadu zákonnosti spočívající v zákazu takové činnosti správních orgánů, která jim není výslovně zákonem umožněna.

Ze znění § 125a zákona o silničním provozu vyplývá, že výběr kauce musí být odůvodněný podezřením, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, a takové podezření musí být důvodné – tedy založené na reálné situaci, která policistu vedla k nabytí tohoto podezření. Potvrzení o výběru kauce zasahujícím policistou však takové odůvodnění neobsahuje. Policista jako důvod výběru kauce uvedl to, že žalobce chtěl využít svého práva nechat svůj přestupek projednat ve správním řízení a požívat práv obviněného v trestním obvinění. Toto chování ale v žádném případě nezavdává důvodnou obavu z toho, že se dotyčný bude vyhýbat přestupkovému řízení (příp. bude procesně nečinný či nedosažitelný). Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, mj. uvedl: „*Správní řízení nemůže být v demokratickém právním státě ovládáno zásadou „součinnosti správních orgánů s účastníky řízení“ (kontaktáž účastníků řízení ze strany správního orgánu vyloučit nelze, její odmítnutí však nelze sankcionovat), neboť žádnou spolupráci v obecném smyslu tohoto slova nelze vynucovat ukládáním sankcí.*“. Tento nálezy tedy poněkud relativizuje předpokládanou nečinnost účastníka řízení jako důvod uložení kauce. Procesní pasivita pro správní orgán nepředstavuje závažný problém pro řádné projednání věci. Zásadním důvodem pro výběr

kauce tedy zůstává především důvodná obava z nedosažitelnosti podezřelé osoby, která může nastat v okamžiku, kdy podezřelý nemá trvalé bydliště v České republice, případně jej má na obecním úřadě. Obecně, vyhýbat přestupkovému řízení se úspěšně může pouze ten, komu nelze doručit písemnost, a to ani fikcí. Vzhledem k uvedenému tedy nebyla splněna podmínka daná § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu. Odůvodnění podezření jako obligatorní součást úkonu vybrání kauce uznal i samotný Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 Aps 9/2013 – 50, v němž, byť se žalobce s tímto názorem zcela neztotožňuje, mj. uvedl: „*Shrnul-li policista své postřehy a vjemy ze stěžovatelova chování do vyjádření „z chování, jednání a vystupování řidiče na místě jsem pojal důvodné podezření“, jedná se o dostatečné odůvodnění důvodného podezření z následného vyhýbání se přestupkovému řízení.*“. Tedy *a contrario* k uvedenému, jestliže ani takovéto prosté odůvodnění napadený úkon neobsahuje, jedná se o nedostatečné odůvodnění důvodného podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení. Pokud tedy nebylo podezření dostatečně odůvodněno, úkon nesplňuje podmínky stanovené § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu a tedy, s ohledem na kogentní povahu tohoto právního předpisu, byl úkonem nezákonným. Žalobce na podporu takového názoru odkázal na (a částečně citoval) i stanovisko veřejného ochránce práv ze zprávy o výsledku šetření ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 953/2013/VOP/MK, dle jehož výrokové části je důvodem pro výběr kauce především důvodná obava z procesní nedosažitelnosti osoby podezřelé ze spáchání přestupku, přičemž důvody, které vedly policistu k výběru kauce, musí být na potvrzení řádně (tj. konkrétně) uvedeny. Obecná floskule, že policista nabyl podezření, že dotyčný se bude vyhýbat správnímu řízení, je nedostatečná.

S ohledem na zajišťovací povahu vybrání kauce je *ad absurdum* možné postup policisty přirovnat k možnému postupu orgánu činného v trestním řízení, kdy jakákoliv osoba podezřelá ze spáchání trestného činu bude umístěna do vazby, neboť například odmítá vypovídat bez přítomnosti svého advokáta nebo využívat jiných procesních práv, které jí jako obviněné garantuje trestní zákoník. Takový postup by jistě byl označen za nezákonný, neboť rozhodnutí soudu o vzetí do vazby musí obsahovat odůvodnění, ze kterého je patrný důvod užití takového zajišťovacího institutu. Srovnání výběru kauce právě s uvedeným vzetím do vazby se nabízí jako logické, neboť je-li v případě vazebního jednání rozhodnuto o možnosti složit peněžitou záruku, musí být důvody vedoucí k takovému opatření odůvodněny, stejně jako v případě, je-li soudem požadována záruka odevzdání cestovních dokladů, kdy toto opatření může být pro značnou část obyvatelstva méně omezujícím, než složení kauce ve výši 5.000,- Kč. Z druhé strany je značný rozdíl ve faktické vykonatelnosti obou uvedených institutů zajištění, kdy nezákonné vzetí do vazby je obecně bráno nejen jako flagrantní zásah do osobní svobody jednotlivce, ale také je pro stát, tedy v tomto případě vykonavatele veřejné moci, nákladný. V porovnání s tímto je „pouhé“ vybrání kauce zásahem zdánlivě bagatelním a pro stát jako vykonavatele veřejné moci především velmi rentabilním. Ochrana majetku je stejně jako ochrana osobní svobody zaručena Listinou základních práv a svobod v čl. 11, kdy adresátem této právní normy je stát, a tedy nesmí dojít k situaci, kdy právo je nezákonným způsobem potlačeno ze strany státu. Žalobce se domáhal toho, aby soud takový nezákonný postup netoleroval a označil zásah, kterým byla žalobci uložena povinnost složit kauci pod pohrůžkou odtahování vozu, za nezákonný, neboť nebyly naplněny zákonné podmínky k jeho provedení. K tomu žalobce opakoval, že faktickým důvodem k uložení kauce byla skutečnost, že odmítl akceptovat nabízenou blokovou pokutu za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, načež policie přehodnotila svůj

úsudek o právní kvalifikaci skutku a stanovila kauci pod pohrůžkou odtažení žalobcova motorového vozidla. Právě proto, že výběr kauce se od svého zavedení stává formou „msty“ policie za odmítnutí řešení pokuty v blokovém řízení, které přináší policistům značné zjednodušení vlastní práce (absence potřeby soupisu oznámení o přestupku a příslušných úředních záznamů), je dle žalobce zapotřebí pečlivě posuzovat, zda fakticky existovalo důvodné podezření, že se přestupce bude vyhýbat přestupkovému řízení, nebo šlo o samoúčelné odůvodnění nezákonného zásahu majícího charakter msty řidiči motorového vozidla. Ze skutečnosti, že přestupce nepodepíše tiskopis oznámení (odevzdání) přestupku (věci), jehož podepsání je zcela iracionální, neboť neobsahuje žádnou jeho výpověď, ani žádný právní předpis nedává podpis tohoto dokumentu přestupci za povinnost, nelze v žádném případě dovozovat, že by se žalobce měl vyhýbat přestupkovému řízení, neboť nepodepsání tiskopisu oznámení (odevzdání) přestupku (věci) nemá žádný vliv na případnou žalobcovu dosažitelnost.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyslovil v podání ze dne 17. 7. 2014. Žalobu považoval za nedůvodnou a navrhoval její zamítnutí.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 82 soudního řádu správního, každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo **určení toho, že zásah byl nezákonný.**

Podle § 87 odst. 1 soudního řádu správního, soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; **rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.**

Podle § 87 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci bylo ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. rozhodováno bez jednání, když obě strany vyslovily s takovým postupem souhlas.

Podle § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu, policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude

vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5.000,- Kč do 50.000,- Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek. Kauci nelze vybrat od osoby, která požívá imunit a výsad podle zákona nebo mezinárodního práva.

Podle § 125a odst. 2 zákona o silničním provozu, složení kauce je zárukou, že se řidič uvedený v odstavci 1 dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Podle § 125a odst. 3 zákona o silničním provozu, při výběru kauce policista poučí řidiče o důsledku vybrání kauce a podmínkách jejího vracení a vystaví písemné potvrzení o převzetí kauce. V písemném potvrzení musí být uveden důvod uložení kauce. Písemné potvrzení se vystavuje ve třech vyhotoveních.

Nejvyšší správní soud přijal stran odůvodnění uložení kauce podle zákona o silničním provozu významné závěry v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 Aps 9/2013 – 48 (k dispozici na www.nssoud.cz). Zdejší soud si na tomto místě dovoluje z tohoto rozsudku citovat rozhodující pasáže, když některé části zvýraznil:

„(...) [23] Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci (= věc posuzovaná NSS) je potvrzení o převzetí kauce ze dne 5. 8. 2013, č. j. KRPE-64357/PŘ-2013-170606, z něhož se podává, že od stěžovatele byla vybrána kauce ve výši 5000 Kč, a to v hotovosti, přičemž jako důvod vybrání kauce zasahující policista uvedl, že „dne 5. 8. 2013 v 7:51 hod. projel výše jmenovaný měřeným úsekem 92 (89) km/h. Z chování, jednání a vystupování řidiče na místě jsem pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat správnímu řízení.“ Ohledně vyjádření stěžovatele je v potvrzení uvedeno: „bez vyjádření“.

[24] Při posouzení otázky, zda zasahující policista v potvrzení o převzetí kauce uvedl dostatečný důvod pro její uložení, Nejvyšší správní soud vyšel z výše uvedeného rozboru právní povahy aktu uložení kauce. Dospěl k závěru, že na vymezení důvodu uložení kauce, který je podle § 125a odst. 3 věta druhá zákona o silničním provozu třeba uvést v písemném potvrzení o jejím převzetí, nelze klást nároky vycházející z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Postačí srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení. Je totiž třeba přihlídnout k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kauce vystavováno, když k tomuto dochází přímo zasahujícím policistou a bez ohledu na okolnosti, jakými jsou např. konkrétní místo či prostředí zásahu, frekvence provozu, povětrnostní situace či chování dotčeného řidiče v reakci na provádění silniční kontroly.

[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s právním názorem krajského soudu konstatuje, že v rámci řízení před správními soudy, jehož předmětem je posouzení zákonnosti výběru kauce v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, lze vedle potvrzení o převzetí kauce vycházet i z jiných podkladů, z nichž lze zjistit okolnosti uložení kauce. Takovými podklady (důkazními prostředky) mohou být např. oznámení o přestupku, úřední záznamy, svědecké výpovědi

či zvukové, obrazové nebo jiné nahrávky, které zachycují provádění zásahu a byly pořízeny v souladu se zákonem (srov. § 62 a navazující ustanovení zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24, publikován pod č. 2938/2014 Sb. NSS).

[26] V nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud ztotožnil s hodnocením krajského soudu v napadeném rozsudku, totiž že kauce nebyla od stěžovatele vybrána nezákonně. Nejvyšší správní soud považuje za dostačující, pokud policista v potvrzení o výběru kauce ze dne 5. 8. 2013 poukázal na to, že z chování, jednání a vystupování stěžovatele na místě pojal důvodné podezření, že se bude vyhýbat správnímu řízení. Ztotožňuje se rovněž se závěrem krajského soudu, že shrnul-li policista své postřehy a vyjmy ze stěžovatelova chování do vyjádření „z chování, jednání a vystupování řidiče na místě jsem pojal důvodné podezření“, jedná se o dostatečné odůvodnění důvodného podezření z následného vyhýbání se přestupkovému řízení. Policista současně poukázal na přestupkové jednání, z jehož spáchání byl stěžovatel (...) podezřelý, totiž že jako řidič vozidla (...) v pondělí dne 5. 8. 2013 v 7:51 hod. projel měřeným úsekem (...) rychlostí 92 km/h (se započtením možné odchylky měření 89 km/h), přičemž nejvyšší dovolená rychlost byla 50 km/h.

[27] Stěžovatel tedy byl podezřelý ze spáchání velmi závažného porušení pravidel silničního provozu, přičemž policista dále přihlédl k tomu, že se stěžovatel nevyjádřil k výběru kauce (jak se podává z potvrzení o jejím převzetí), odmítl se vyjádřit k vlastnímu přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, a zejména pak odmítl podepsat oznámení o přestupku, resp. odmítl svým podpisem stvrdit, že byl poučen o průběhu správního řízení a doručování v jeho rámci. I z těchto okolností mohl zasahující policista oprávněně nabýt podezření, že se stěžovatel hodlá vyhýbat přestupkovému řízení [jak vyplývá z oznámení přestupku (odevzdání věci) ze dne 5. 8. 2013, č. j. KRPE-64357/PŘ-2013-170606].“.

Krajský soud v Plzni je toho názoru, že citované závěry Nejvyššího správního soudu lze plně aplikovat i na jím posuzovanou věc sp.zn. 30 A 62/2014. Na základě toho pak dospěl k tomu, že podklady týkající se uložení kauce žalobci podle zákona o silničním provozu (= Oznámení, Potvrzení, Úřední záznam) skýtají dostatečný základ pro závěr, že její uložení nebylo v žalobcově případě nezákonným zásahem.

V Potvrzení je v rubrice „Důvod vybrání kauce, včetně stručného popisu skutku, na jehož základě k vybrání kauce došlo (...) a důvody, na jejichž základě policista pojal důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení“ uvedeno toto: „Řidič nesouhlasí a odmítá podepsat oznámení o přestupku, kdy mu byla naměřena rychlost v obci 70/95/92 km/h. Rychlost naměřena v obci Karlovy Vary, ul. Tábořská v 10:27 hod.“. Z Oznámení je, kromě údajů o osobě přestupce, místě, času a způsobu přestupku (jejichž správnost nebyla sporná), patrné, že ho řidič odmítl podepsat. V Úředním záznamu je pak konstatováno, že přestupce odmítl podepsat Oznámení, choval se arogantně, hrubě a nezdvořile.

Soud dovodil, že v Potvrzení bylo, v intencích výše uvedeného rozsudku NSS, srozumitelně a okolnostem věci odpovídajícím způsobem vyjádřeno, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti

bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení (= nesouhlas s přestupkem a omítnutí podpisu Oznámení). Toto podezření bylo navíc umocněno chováním řidiče popsaným dostatečně určitě v Úředním záznamu, tedy dalším podkladu, který Nejvyšší správní soud považuje za relevantní při posuzování zákonnosti zásahu spočívajícího v uložení kauce. A konečně, ve věci souzené zdejší soudem byl žalobce rovněž podezřelý ze spáchání velmi závažného porušení pravidel silničního provozu, přičemž policista dále přihlédl k tomu, že se žalobce odmítl vyjádřit k vlastnímu přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, a zejména pak odmítl podepsat oznámení o přestupku, resp. odmítl svým podpisem stvrdit, že byl poučen o průběhu správního řízení a doručování v jeho rámci. I z těchto okolností mohl zasahující policista oprávněně nabýt podezření, že se žalobce hodlá vyhýbat přestupkovému řízení.

Na základě výše uvedeného, zejména v kontextu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, dospěl krajský soud k závěru, že v žalobcově případě došlo k výběru kauce podle § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu plně v souladu se zákonem, nikoliv způsobem majícím znaky nezákonného zásahu, k čemuž jsou dostatečným podkladem Oznámení, Potvrzení a Úřední záznam. **Soud proto žalobu podle § 87 odst. 3 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl.**

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalované však žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, a tak bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. října 2014

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková